

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3693/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužitelja Vjerana Lenarda (OIB: 03194212281) iz Jesenovca, Kurmanova 3, kojega zastupa punomoćnik Maro Ogresta, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Mostarčić&Ogresta, Zagreb, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d. (OIB: 23057039320), Rijeka, Jadranski trg 3A, kojega zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 10. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništavom odredba čl. 11.1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102330469, sklopljenog između tužitelja Vjerana Lenarda i tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d. na temelju koje je tužitelj dužan za obradu zahtjeva i odobravanje kredita prije korištenja kredita platiti 01,000 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora.

II Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d. isplatiti tužitelju Vjeranu Lenardu iznos od 425,58 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 20. travnja 2005. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 604,52 EUR sa zateznim

kamatama tekućim od 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je u svojstvu korisnika kredita 8.4.2005. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-51023304694 kojim mu je tuženik odobrio kredit za kupnju nekretnine u kunsjoj protuvrijednosti od 67.471,07 CHF, obračunat po srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, uz rok vraćanja 240 mjeseci te promjenjivu kamatnu stopu. U čl. 11.1. Ugovora ugovoreno je da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita tužitelj dužan prije korištenja kredita platiti 1,00 % naknade za iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kn, obračunate s datumom kredita. Naznačenu naknadu tužitelj je platio 19.4.2005. u iznosu od tadašnjih 3.206,50 kn. U samom Ugovoru nije navedeno od čega se sastoji ta naknada, što se njome plaća i zašto u toj visini. Tužitelju to nije objašnjeno niti od službenika banke te stoga nije mogao utjecati na takvu odredbu tj. o njoj pregovarati, već ne bi ishodio kredit da nije pristao na tako unaprijed formuliranu odredbu. Stoga se radi o odredbi koja nije jasna, lako razumljiva i uočljiva te suprotno načelu savjesnosti i poštenja upravo uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a što je čini nepoštenom i posljedično ništavom (ništetnom). Slijedom svega toga, tužitelj u konačnici predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost (pravilno ništavost) gore spomenute odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od sada 425,58 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 20.4.2005. do isplate i troškovima postupka. Ovdje valja istaknuti da je sud usprkos protivljenju tuženika dopustio preinaku tužbe isticanjem drugog zahtjeva uz postojeći (uz zahtjev za isplatu stavljen je i zahtjev za utvrđenje ništetnosti), a s obzirom da sukladno odredbama čl. 190. st. 1. i 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP) smatra da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i kasnije u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva, dok visinu zahtjeva za isplatu ne čini spornom. Ističe da tužitelj nije dokazao svojstvo potrošača koje se ne predmnijeva, a nastavno navodi da odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije nepoštena i posljedično ništava. Naknada za obradu kredita valjana je ugovorena, a ista nije bila protivna tada pozitivnim propisima i predstavljala je redoviti trošak kreditiranja uobičajen u poslovanju financijskih institucija. Naznačena ugovorna odredba bila je jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njezinu poštenost, a sve i da se to može činiti tužitelj ničim ne dokazuje da je takva odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj je u konkretnom slučaju o naplati naknade prethodno bio informiran putem promotivnih materijala tuženika i službenika, kao i njezinoj visini, a ista naknada

ekvivalentna je izvršenim uslugama tuženika kod obrade kredita (operativni troškovi, materijalni troškovi, troškovi trećih strana i povezani regulatorni troškovi). Ističe i prigovor zastare, osporava zatraženi tijekom zateznih kamata te konačno predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102330469 od 8.4.2005. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 19.4.2005., pregled prometa po partiji kredita, tuženikov obračun naknade, promotivni letak tuženika, izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, tuženikov Proces obrade kredita, saslušan je tužitelj.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23 - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik 8.4.2005. sklopili Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102330469, a kojim je tuženik kao banka odobrio i isplatio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 67.471,07 CHF obračunato po srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, uz rok otplate kredita od 240 mjeseci u mjesečnim anuitetima. Kredit je bio ugovoren kao stambeni za kupovinu nekretnine, a u odredbi čl. 11.1. Ugovora pod nazivom "Naknada" ugovoreno je da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita – ovdje tužitelj dužan prije korištenja kredita platiti 1,00 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora.

7. Nadalje, nije sporno da je 19.4.2005. tuženik dosta tužitelju naplatio spomenutu naknadu za obradu kredita u iznosu od tadašnjih 3.206,50 kn, a što sada predstavlja iznos od 425,58 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita ništava te ovisno o tome pripada li tužitelju pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZPP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvaća kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdio i sam

tužitelj. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužitelju bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužitelju, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužitelju su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužitelju koju isti nije mogao valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjestnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba točke 10. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništavom (čl. 87. ZZP-a).

10. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništavosti spomenute ugovorne odredbe u smislu citiranih odredbi ZZP-a u svezi odredaba čl.103. i čl. 105. tada važećeg Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96., 112/99. i 88/01. - dalje: ZOO), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 104. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništavosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništave odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 214. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nesavjestan (nepošten) stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radi o nepoštenoj i stoga ništavoj odredbi), to je isti u obvezi vratiti tužitelju nepripadno stečeni iznos koji je obračunao i naplatio tužitelju kao naknadu za obradu kredita, sve sa zateznim kamatama od dana stjecanja.

11. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev te uz prethodno utvrđenje ništavosti osporene odredbe naložiti tuženiku isplatu iznosa od ukupno 425,58 EUR za koji je provedenim dokazima utvrđeno da je od strane tuženika stečen bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim i traženju tužitelja teku od prvog dana iza dana nepripadnog stjecanja spornog iznosa pa je tako i odlučeno u izreci presude. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbama čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

12. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužitelja. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništava, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništavost ukoliko se o toj odredbi nije

pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao detaljno obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok samo paušalno navodi da su istom podmireni operativni troškovi (trošak rada zaposlenika banke), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka s trećim osobama), troškovi trećih strana koji sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) te povezani regulatorni troškovi (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita i sl.). Međutim, sam način određivanja naknade u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorena i naplaćena naknada ne može dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim promotivnim materijalima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužitelj nesporno nije imao nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1065. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZJP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbi čl. 3. t. 1. ZJP-a potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz takve zakonske definicije pojma potrošača razvidno je da je prilikom ocjene predstavlja li određeni pravni posao potrošački ugovor bitan samo objektivni funkcionalni kriterij, dakle sklapa li fizička osoba konkretni ugovor radi obavljanja osobnih-privatnih potreba ili u okviru i u svrhu svoje profesionalne ili poduzetničke djelatnosti. Iz Ugovora o kreditu razvidno je da je isti sklopljen kao stambeni te je u istom tužitelj nastupao kao fizička osoba, što bi sve ukazivalo da se radilo o potrošačkom ugovoru, dakle na tuženiku je bio teret dokazivanja suprotnog što u ovom postupku prema nalazu suda nije uspio učiniti. Tako i iz iskaza tužitelja proizlazi da je sredstvima kredita kupio kuću koju je koristio isključivo za osobne privatne potrebe. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništavost sporne odredbe o naknadi, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225 ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužitelja te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

13. Trošak tužitelja odnosi se na trošak zastupanja istoga po punomoćniku odvjetniku i to: za sastav tužbe – 50 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 3.7.2025. – 12,50 bodova (Tbr. 8. t. 4. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), za sastav podneska od 17.7.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) – 50 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za zastupanje na ročištima 6.2.2006. i 10.7.2026. – 2 x 50 bodova = 100 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 425,58 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZJP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu), što ukupno čini 212,50

bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 425,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 106,25 EUR, kao i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i za ovu presudu u iznosu od 60,00 EUR, sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužitelja u iznosu od 604,52 EUR. Sud tužitelju kao nepotreban nije priznao zatraženi trošak sastava podneska od 29.8.2025.

14. Kako je tužitelj u cijelosti uspio u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku naknaditi troškove tužitelju u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

15. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužitelja temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 22. srpnja 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

- 1. pun. tužitelja
- 2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-0fcc3**

Kontrolni broj: **0038c-bb9e0-d9f72**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.